

V kostele sv. Vojtěcha po mnoha letech vrátíme svatostánek do prostoru lodě. Tato událost je především důsledkem zničení interiéru kostela komunisty. Nicméně existují důvody, proč se v posledních dvaceti letech směřoval svatostánek do horní kapličky na balkoně.

Ale pěkně po pořádku. Svatostánek jako prvek v liturgickém prostoru vznikl o něco později než vlastní slavení mše svaté. Šlo o místo pro uschování sv. přijímání uvězněným a nemocným. Teprve ve středověku najde své místo v boční stěně kostela jako skříňka s dvířky a zde zůstane po celý středověk snad s výjimkou realizací, kde vystoupí od stěny jako samostatná stavbička s věžičkou (pastoforium). Svatostánek byl a stále je povinným prvkem pouze ve farních kostelech (což sv. Vojtěch není). Jinde je možné mít svatostánek jen za určitých podmínek.

Středověk byl spojen s odlišným chápáním eucharistie. Křesťané k přijímání vůbec nepřistupovali. Jejich úcta k svaté hostii byla spojena především s pohledem (vzniká pozdvihování). Tridentský koncil (1545–1563) posune úctu ke svaté hostii do středu kultu jako jeden z klíčových bodů protireformačního úsilí. Nastává zvláštní paradox. Kněz slaví eucharistii před eucharistií. Cosi je divně. Proto Druhý vatikánský koncil resp. liturgové po koncilu vydávají normu, která napravuje tyto nešvary předpisem známým z katedrál po celý středověk: svatostánek má být umístěn v samostatné adorační kapli. Nařízení je velice elegantní,

jen ve většině kostelů téměř neproveditelné. A tak v mnoha našich kostelích se věc řeší posunem svatostánku do boční lodi. To ovšem moc nenaplní záměr. Vždyť nemělo jít o „upstranění“. Jde o výsostný prostor věnovaný jen svatostánku. Ale co s tím? Jak je zjevné, je třeba vycházet z možností již postavených staveb a také z praktického fungování konkrétního společenství.

V našem kostele je celá věc ještě o kousek barvitější. Prostory totiž slouží nejen jako kostel, ale také jako přednáškové a vzdělávací centrum, tu a tam i jako prostor pro divadlo (mikulášská) či koncert (festival Vox). Proto bylo v minulosti velice moudře stanoveno, že svatostánek má zůstat v samostatném odděleném prostoru horní kapličky, aniž by hrozilo řešení sporných momentů s pořadateli jednotlivých akcí. Ale doba se změnila. Dnes již je k dispozici řada sálů s mnohem kvalitnějším vybavením. Proč tedy nerezignovat na kulturní či divadelní náplň sálu, kdy je třeba celý prostor přízemí využít. A tak se zrodil nápad oživit téma svatostánku v boční kapli. Je zjevné, že to není ideální řešení, ale jde o určité provizorium, dokud kostel nebude stavebně upraven do nových poměrů. Navíc změním nešťastnou situaci, která dnes nastává před každou nedělní mší, kdy eucharistie leží jaksi „za rohem“ v předsíni sakristie. Ale ještě mnohem více si slibují možnost každodenní adorace, když je otevřený vestibul kostela a je možné zastavit se u boční kaple před skleněnými dveřmi.

Poslední skutečností je podle mého názoru naše ne zcela dobře vyjadřovaná úcta k eucharistii, jinak typická pro ostatní společenství. Když totiž našinec přechází kolem misky s hostiemi, ani ho nenapadne, že by bylo vhodné pokleknout nebo se uklonit. Ale vždyť zde je přítomen Pán, a to velmi výsadním způsobem! Proto si slibuji, že jak děti, tak dospělí budeme se učit sklánět před eucharistií ve svatostánku. Najednou bude smysluplné přijít do kostela o deset minut dříve a chvíli se modlit před svatostánkem v boční lodi. Podobně na konci mše. Ještě nemáme dořešeny všechny detaily, možná se něco bude muset ještě upravit... ale přesto se velice těším, že tento bod bude pro naše společenství důležitým povznášejícím i formujícím prvkem.

A tak znovu velice děkuji všem, kteří se na úvahách, projektování i vybudování podílejí. Předně velice děkuji Aleně Zavadilové a jejímu manželovi za návrh, ale také Michalu Bořkovcovi a jeho rodině, kteří připravili první úvahy. Poděkování patří Janku Čadovi za vytváření křížku, ale i Evě Jelínkové (autorce gobelínů) či členům bývalé pastorační rady za bohatou diskusi. A samozřejmě truhlářství Josefa Fictuma. Teď už se jen těšíme na skutečné dotažení detailů a slavnostní požehnání.

P. Michal Němeček

Ohlédnutí za farní poutí

Letošní farní pouť se konala ve středu 1. května. Naším cílem byl Tetín, místo umučení svaté Ludmily a zároveň jeden z kostelů pražské arcidiecéze, označený arcibiskupem Dukou jako místo příprav na blížící se cyrilometodějské milénium.

Podle bohaté účasti na pouti lze optimisticky hledět na organizování podobných akcí do budoucna. I když šlo o jednodenní pouť,

organizační novinkou bylo tentokrát rozdělení poutníků do tří skupin – hlavní část, pěší skupina čítající na 80 osob (nepočítaje několik psů), jela vlakem do stanice Srbsko, odkud se vydala podél toku Berounky na zhruba desetikilometrovou trasu. Další skupina (řekněme nejstatečnější – vzhledem k chladnému počasí) čítající deset osob se vydala z konečné metra na Zličíně na kolech. A třetí skupina dorazila na místo objednaným mikrobusem.

Středem poutě byla bohoslužba v hezkém barokním chrámu sv. Ludmily, kterou v poledne sloužil P. Michal Němeček za ministrování dětského týmu poutníků. Měli jsme co dělat, abychom se do chrámu všichni vešli.

Odpolední část vyplnila prohlídka zajímavých míst Tetína, spojených s dávnou i renesanční minulostí naší země, jakož i oběd v jediné restauraci v obci. A pak už nás čekala zpáteční cesta vlakem, opět údolím Berounky.

Hynek Krátký

Slunce ať svítí, kde jsi ty

Mám ráda písničku s tímto názvem – vyloví mi v mysli spoustu krásných, jedinečných a tedy neopakovatelných zážitků. Tak moc ji mám ráda. V neděli 2. června 2013 od rána prší – prší všude. A přitom by se zrovna dneska hodilo, kdyby skupina slavnostně oblečených holčiček a kluků, tedy pardon krásných slečen a jejich kavalírů, se nemusela proplétat, či spíše poskakovat mezi loužemi a kapkami deště. I rodiče by jistě uvítali, kdyby riziko blátivého dekoru bylo minimalizováno. Dlouho očekávaný den – dalo by se říct, skoro jisté „průběžné finále“ pro deset členů svatovojtěšského společenství. Jsem si jistá, že na to, když při křtu poprvé byli takto slavnostně přivítáni ve zdejším společenství, si nepamatují. Od té doby urazili po všech stránkách obrov-

ský kus cesty, a dneska postoupí o obří krok dál ve svém životním setkávání. Obklopeni svými nejbližšími, i všemi námi, kteří, jak doufám, jsme v mysli „vyšňořeni“ s nimi a připraveni na to, jít s nimi dál. Je to obrovská radost i závazek zároveň. A najednou si uvědomuji, že i přesto, že venku prší, to slunce naplno svítí, s tím se prostě nedá nic dělat. A tak bychom jim, i vlastně nám všem, měli opravdu z duše přát, aby tam, kde budou, vždycky to slunce svítilo. Nejen teď o prázdninách, prostě vždycky a všude. Věřme, že společná modlitba k tomu přispěje. Pohodové prázdniny.

Irena Brožová

Tohle musí pochopit i Pánbůh

Koncem dubna se v prostorách našeho kostela již tradičně konala sobota pro ženy. Kdo ještě neznáte tuto výbornou akci, tak pro představu nastíním program: přednáška, práce ve skupinkách, oběd, příležitost ke svátosti smíření, druhá přednáška, adorace, na závěr mše svatá. Trvá to celý den, ale uteče vám to jako voda. Tématem bylo jedno slovo: odpuštění. Téma mě zajímalo a přednášející tuplem, byli to Kateřina Lachmanová a pater Vojtěch Kodet. A byla to síla. Kateřina Lachmanová nahlas vyslovila to, co se nám leckdy honí hlavou: „Tohle nejde odpuštění, to musí pochopit i Pánbůh“, „Když odpuštění tuhle věc, to je jako bych ji schvalovala...“, „Já mu to odpuštění, ale musí přijít jako první...“, „Kdybych odpuštění, odtáhla bych z boje bez bitvy, přece to nedám tak lacině...“ a mnohé další. Mluvílo se o velkých zraněních a co s nimi, ale také o srdci zamořeném sérií prkotin, které si střídáme den za dnem a pěkně si je pěstujeme. Ve skupince jsme si uvědomily, že odpuštění se snažíme všechny, že je to leckdy dlouhý a bolavý proces a bez Boží pomoci by to vůbec nešlo. Co jsem si

odnesla tentokrát bylo hlavně: denně plít plevel v srdci, postupně umořovat velká zranění a likvidovat prkotiny – zpytováním svědomí, častou účastí na svátosti smíření a eucharistii – Bůh nenávidí hřích a miluje hříšníka. Jasně, že to mnozí znáte, já jsem to také znala, jen to nějak zapadlo... A tak přeji nám všem, kdo máme co odpuštění a komu má být co odpuštěno – použijeme Boží „prostředky“, které nám dává. Třeba i sobotu pro ženy, kam jezdí ženy ze všech koutů republiky a nás, co to máme „u nosu“, tam bylo jen pár.

Kateřina Kufová

Dny lidí dobré vůle Velehrad 2013

Tato kulturně společenská akce je letos o to významnější, že je spojena s poutí k 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje. Na své si přijdou všichni, věřící i nevěřící, protože bohatý dvoudenní program zahrnuje přednášky, workshopy, sportovní aktivity, koncerty, ale také přepisování bible a v neposlední řadě i duchovní setkání a bohoslužby. Program začíná 4. července, a vyvrcholí Slavnostní poutní mší svatou 5. července v 10.30, kterou bude na nádvoří před velehradskou bazilikou sloužit papežský legát kardinál Josip Bozanić, arcibiskup záhřebský, a s ním budou koncelebrovat biskupové Čech, Moravy a Slezska. I když tato slavnostní mše bude přenášena televizí i rozhlasem, nenechme si ujít příležitost k osobní pouti ke kořenům křesťanství v naší vlasti. Podrobnosti naleznete také na <http://www.velehrad.eu>.

Přečetli jsme pro Vás: Než krokodýl spolkně stín

... se jmenuje útlá knížka publicisty Aleše Palána, která vyšla v edici Osudy a pojednává o ži-

votě a působení misionáře Zdeňka Čížkovského (* 1921 v Brně, † 1994 v Kroměříži) v Jižní Africe. Tohle strohé konstatování však v sobě zahrnuje neuvěřitelně složitý osud jednoho člověka a mě utvrzuje v tom, a opět i s touto knihou, že Bůh nejenže s námi má – a touží realizovat – své záměry, ale že nám je často sděluje přímo s nebeským humorem... A humor měl i pater Zdeněk. Kdyby ho neměl, ani by nemohl vydržet to množství práce, cest po Evropě i buši, těžkých životních chvil i téměř beznadějných situací: byl učitelem, po emigraci se tři roky protloukal Evropou, byl bezdomovcem, jezdil s cirkusem i žebrol, dělal různé „podřadné“ práce, než se dostal na loď odplouvající do Jižní Afriky. Nepomýšlel na studium teologie. Chtěl pracovat s kmenem Zulu a jinou možnost neviděl. Anglicky se naučil od jedné černé sestry v klášteře a pak zvládl i další jazyky potřebné pro práci s kmeny v buši. Začátky jsou těžké všude a po několika desítkách let intenzivní práce měl plný kostel, na návštěvě

Matku Terezu a velké uznání od papeže. Zvláště dojemné je loučení s jeho radostnými farníky a návrat do staré vlasti. Od biskupa obdržel v již vysokém věku nelehký úkol, aby obnovil v Kroměříži řád oblátů, jejichž byl členem. Odplouvá tedy poslušně, avšak s pocitem nedozírného množství práce. Práce, kterou možná nebude moci ani dokončit. A lidé v Jižní Africe mu chyběli. Mnohokrát Čechům připomínal, že křesťané jsou přeci lidmi naděje a velké radosti, měli by umět dát radost najevo, nebýt tak zachmuřeni...

Knížka je napsána lehce a čtivě. Kniha povzbudí a potěší: s jakou důvěrou v Boží vedení se pouští misionář znovu a znovu do nových úkolů a s jakou radostí a humorem přes všechny těžkosti pracuje pro Boží království! Nejlepší doporučení vkládám na závěr: knihu mně sebrala naše nejmladší dcera a tak si nepamatuji rok vydání. Kostelní Vydří (určitě), a vám přeji krásné čtení!

Jana Klepková

Stručně k programu duchovní správy

Všednodenní mše svaté budou do středy 19. června, poté budou jen nedělní v 9.30.

Pondělí 17. 6. od 16.00 svátost smíření pro děti do 10 let, od 20.00 zasedání Svatovojtěšské pastorační rady.

Středa 19. 6. od 18.00 bude možnost svátosti smíření pro mládež.

Pátek 21. 6. 15.30 – místo náboženství Mše svatá na závěr školního roku, 20.00 Modlitba Taizé (na ochozu).

.....
: *Přejeme vám příjemné prázdniny, odpočiňte si na těle i na duchu, radujte se z darů všedních* :
: *i nevšedních, kterými nás Bůh tak štědře obklopuje, a nebojte se nad tím žasnout. Ať se vám* :
: *to daří, vám přeje redakce.* :
:

: *Budeme velice šťastni, když se s námi o svoje zážitky po prázdninách podělíte formou krátké-* :
: *ho příspěvku, glosy nebo zásadní stati. Rádi je zveřejníme. Rádi totiž rozšíříme okruh stálých* :
: *i příležitostných dopisovatelů Vojtíka.* :
:

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.

REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Hynek Krátký, Katka Kuřová, Irena Brožová

Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.

Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je 5 Kč.